

Έκκληση προς τις ευγενικές γυναίκες
του Αμβούργου

Σε Σας, μεγαλόκαρδες γυναίκες του Αμβούργου,
απευθύνω το θρηνητικό μου τραγούδι!
Σε Σας προσβλέπω μ' εμπιστοσύνη φιλική!
Καλόδεχτη στο ευάκουο αυτί Σας η θερμή μου
παράκληση!

Μην μου κακιώνετε, μόνον Εσάς ικετεύω!
Στο δικό Σας το στήθος αποθέτω τον πόνο μου!
Το χέρι του Πανάγαθου Εσάς προίκισε
με καρδιά ανοιχτή στον ξένο πόνο!

Στων αντρών την καρδιά, πλημμύρα οι ορμές!
Οι κλαγγές των όπλων τους καλούν στη μάχη!
Εσείς φροντίζετε, Εσείς γιατρεύετε μ' αγάπης χέρι
την τραυματισμένη καρδιά δεινοπαθούντων!

Παρακαλώ, μη μ' αφήσετε να ικετεύω εις μάτην!
Με πιέζει η ανάγκη των μακρινών αδερφών μας!
Η ευγενική Σας συμπόνια, αυτή δεν θα μ' αφήσει
ν' απευθύνω μάταιες παρακλήσεις!

Ρίξτε σ' αυτές τις χώρες μια ματιά, εκεί που απειλητικά, πάνω απ' τον
σταυρό μας κυματίζει
η ημισέληνος. Τα μάτια γεμίζουν δάκρυα, ουράνια δάκρυα, που κυλάνε
ήρεμα σε βελούδινες παρειές.

Μπουλούκια Τούρκων, ορδές μαύρες Αιγυπτίων
διασχίζουν –τίγρεις σωστοί- την έντρομη χώρα!
Ρημάζουν, αρπάζουν, καίνε, βασανίζουν, δολοφονούν,
Αναγαλλιάζοντας ξεσκίζουν τα ιερά και τα όσια!

Προσβάλλεται η αθωότητα από το φονικό ατσάλι!
Η δίψα του αίματος σκοτώνει σεβάσμιους γέροντες!
Αιμόφυρτος τελειώνει τις μέρες του ο φτωχός ιερέας

στα πόδια μπροστά του τίμιου σταυρού!

Αθώες παρθένες –θύματα άγριων παθών και πόθων-
αφανίζονται στο άνθος της νιότης τους!

Σέρνονται σπαράζοντας στη φλογισμένη έρημο
κι η κόρη του Τούρκου τους φοράει της σκλαβιάς
το μανδύα!

Οι μανάδες οδύρονται για τα ορφανά τους αγόρια,
που άγονται –δίκην προβάτων- στο ζυγό της σκλαβιάς!
Στους ερειπωμένους ναούς γεράκια και κουκουβάγιες!
Κι η βοήθεια των χριστιανών ... ακόμα αργεί !!

Κάλλιο να σωπήσει ο τραγουδιστής, κάλλιο να σταματήσει το τραγούδι!
Φτωχιά η γλώσσα,
δεν μπορεί ν' αποδώσει τη δυστυχία!
Η ανθρωπιά αποστρέφει το πρόσωπό της!
Ντρέπεται να δείξει τη μορφή της η συμπόνια!

Χιλιάδες οι χαμένες ζωές από βάρβαρο χέρι!
Ανήκουστες οι καταστροφές, πείνα δάκρυ και πόνος!
Μ' όλο του κόσμου το χρυσάφι πίσω δεν γυρίζουν,
δεν ξεπληρώνονται, δεν φεύγουν από τη θύμηση!

Κι όμως, μπορείς να γλυκάνεις τη θλίψη!
Μπορείς παρηγοριά να σταλάξεις σε πληγωμένες
καρδιές!
Για τον καλό ουράνια ευτυχία τ' αλάφρωμα του
ξένου πόνου!
Ευδαιμονία να ρίχνεις βάλσαμο σ' ανοιχτές πληγές!

Κι ερωτώ: Ποιος περισσότερο από Σας φημίζεται
για τα αγνά αισθήματα της συμπόνιας; Σε ποιον
μπορείς πιο καλά να εμπιστευτείς το μεγάλο σου πόνο;
Σε ποιον άλλο, παρά στο δικό Σας φιλόστοργο χέρι;
Ευγενικές κόρες του Αμβούργου, εισακούστε την
παράκλησή μου!

Είναι για των αδερφών μας τη μεγάλη ανάγκη,
έρχεται από την καρδιά!
Τα μεγάλα και τα ωραία ευδοκιμούν στις καρδιές Σας.
Έχετε πολλά δάκρυα μέχρι τώρα στεγνώσει!

Έτσι και σήμερα, μη μου παραβλέψετε την υπόμνηση!
Ενωθείτε, συγκροτήστε μιαν άγια συμμαχία.
Η φιλανθρωπία θ' ανοίξει το δρόμο προς τις καρδιές!
Δεν ικετεύει ποτέ μάταια ένα γλυκόλογο στόμα!

Κοιτάτε την βασιλική πόλη των Φράγκων!
Κοιτάτε τη φλογισμένη, μεγαλόθυμη φυλή,
πώς εμψυχώνεται από την ωραία ιδέα
να στήσει γερό προπύργιο κατά της δυστυχίας,

τείνοντας φιλικό, αδερφικό χέρι. Κι όλοι
ενώνονται για έναν ιερό σκοπό. Θα μπορούσατε
Εσείς να δειλιάσετε; Εσείς θα μπορούσατε
να αδιαφορήσετε στους θρήνους των μακρινών
αδερφών μας;

Όχι! Χίλιες φορές όχι! Εις μάτην δεν ικετεύω. Το ξέρω.
Ζει ακόμα το πνεύμα των προγόνων στις κόρες του
Αμβούργου!
Η ανθρωπιά κι η συμπόνια, οι αρχές κι οι προθέσεις
τους,
η φιλανθρωπία πιο θαυμάσιο ακόμα προτέρημά τους.

Η αυριανή Ελλάδα θα γνωρίζει όσους ευγενείς
την βόηθησαν σε καιρούς ανάγκης
και μ' ευγνωμοσύνη θ' αναφέρει το όνομα του
Αμβούργου,
που της πρόσφερε φιλικά χέρι βοήθειας!

Νομίζω ότι η τελευταία στροφή ισχύει ακόμα και σήμερα. Μπορώ, αγαπητοί ακροατές, στο όνομα των παρευρισκομένων Ελλήνων να σας βεβαιώσω ότι εμείς οι Έλληνες γνωρίζουμε και είμαστε ευγνώμονες προς τους ευγενικούς ανθρώπους που μας βοήθησαν και μας βοηθούν σε καιρούς ανάγκης.